

osob, zklamavše důvěru zákonem k nim projevenou, nenabýly starších budov snad jen na oko a tím zjednaly možnost nájemníkům z nich dáti výpověď. Nelze proto s právním názorem odvolacího soudu o výkladu § 31 č. 3 souhlasiti.

Ježto podle toho, co bylo právě dolíčeno, námitka žalované strany, že tu není výjimky z ochrany nájemníků podle § 31 č. 3 zákona č. 48/25, není odůvodněná a žalobkyně nemusí pro výpověď z domu, na který se ochrana nájemníků nevztahuje, žádných důvodů udávati, bylo její výpověď uznati za účinnou a rozhodnutí jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 4. listopadu 1925 č. j. Rv II 691/25-1.

Stačí, byla-li dána aspoň 6měsíční výpověď z hospodaření na zabraném majetku podle §u 12 zákona náhradového. Zákon myslí jen na sklizeň jednu, a to právě běžnou.

Státní pozemkový úřad v Praze v y p o v ě d ě l z h o s p o d a ř e n í podle §§ 12 a násl. zákona ze dne 8. IV. 1920 č. 329 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. VII. 1922 č. 220 Sb. z. a n. J. H-u v M. dne 8. IX. 1925 na dobu 6 měsíců.

Usnesení soudu prvního, jímž výpověď byla doručena nájemci dvora J. H-ovi, ze dne 12. IX. 1925, byla mu doručena dne 15. IX. 1925.

Stížnosti vypovídaného rekursní soud n e v y h o v ě l v úvaze, že podle §u 12 náhr. zák. dáti jest výpověď uvedeným způsobem z p r a v i d l a, z čehož plyne, že jest přípustno v ý j i m e č n ě upustiti od dodržení času a nelze tuto výminku zákonem připuštěnou označiti za porušení citovaného předpisu.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti n e v y h o v ě l z těchto důvodů:

Správně sice jest, co praví rekursní soud, že zákon nebyl porušen, když dána a s p o ň 6měsíční výpověď, ale když s tím stěžovatel nesouhlasí, netřeba mu to ani blíže dokazovati, nýbrž stačí se postaviti na jeho vlastní stanovisko, aby se objevilo, že není zákonné.

On žádá takovou výpovědní lhůtu — a to je jeho jediný důvod stížnosti — aby mohl skončiti práce sklizňové. Avšak zákon, když předpisuje, že má výpověď dána býti zpravidla tak, aby tu tato možnost byla, myslí n a s k l i z e ň p r á v ě b ě ž n o u, jen tu skončiti má býti vypovězenému umožněno.

Než tak právě v daném případě výpověď byla dána, neboť dána na 6 měsíců od doručení, a doručena byla 15. IX. 1925, takže končí 15. III. 1926. Po rozumu samého zákona (§ 12 odst. 2 náhr. zák.) končí sklizňové práce dnem 30. září, aby tedy vypovězený mohl skončiti sklizeň roku 1925 — a o tu jediné podle zákona při tomto stavu věci šlo — na to mu dáno času zcela, jak si to zákon představoval. Kdyby se měl zákon vykládati tak, jak si stěžovatel přeje, t. j., aby mu bylo umožněno skliditi ještě úrodu nyní běžnou, tož žně roku 1926, to by se nedospělo nikdy k cíli, protože dříve než tato sklizeň bude skončena, budou tu zase již některé práce a setby na příští rok provedeny a tak by tedy zase vypovězený měl právo vyčkati i této sklizně.

Nemá-li tedy věc takto býti perpetuována, dlužno rozuměti jen sklizeň jednu, a to právě běžnou, takže dávatí výpověď buď po sklizni nebo tak, aby lhůta končila před sklizní, otázka naše vůbec nenastává. Křivdy pro vypovězeného žádné tu není, neboť zákon s takovým stavem věci, že osobě, která pro příští sklizeň orala a sela, nebude možno následkem výpovědi žně se dočkati, počítal a v příslušných předpisech náhradového zákona a prováděcího nařízení postaral se o její odškodnění.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. března 1926 R I 194/26. Dr. Grešl.

Zařízení biografu se platně zastaví podle § 452 obč. zák. symbolickým odevzdáním takovými znameními, z nichž každý o zastavení lehce může zvědět. K odevzdání nestačí sepsati protokol o zřízení práva zástavního.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Soud dovolací sdílí sice názor soudu odvolacího, že zařízení biografu jako takové nepřipouští vzetí do úschovy, tedy odevzdání do zástavy ve smyslu § 451 obč. zák., a že proto zástavního práva žalobci tvrzeného lze k nim nabýti podle ustanovení § 452 obč. zák., ale není správným další jeho názor, že v daném případě protokol ze dne 1. července 1920 o zřízení práva zástavního sepsaný k tomu stačí; neboť tento protokol není způsobilým, aby jím provedena byla symbolická tradice zařízení biografu válečných poškozenců ve V., spol. s r. o., ve smyslu § 452 obč. zák. a aby tak zástavní právo žalobců na svrchu uvedeném zařízení biografu způsobem pro každého po-